

LA TUIES

---Ben mirat, els homes tots aneu per lo m ateix.

---Per lo mateix? T'ho penses!

DIARIO SEMANAL, PLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se puede

Rufasta sigue encantado con un éxito que aterra mandándonos croniquitas del teatro de la guerra

Nota, prólogo, aviso o lo que sea. -- Advertimos a nuestros lectores que Rufasta es un mandíbula y un taül. Todo eso que dice de Melilla es por miedo que tiene de volver a la redacción, de donde la última vez se llevó un par de calcetines del amo, sudados y todo, que eran un primor y que le hacen más falta que el aguardiente que debe. También hacemos constar que Don Eleuterio, que a parte de la mandra y de que se queda lo que no es suyo, es un tauján, no tiene nada que ver con el hombre del pantalón blanco de "La Publí". Que conste así, para escarmiento de envidiosos.

¡Hijitos, y que pisto me estoy dando por estas tierras! Me parezco a Nebot desde que viaja en automóvil. La "Asociación de Antiguos Alumnos del Colegio de San Mús", me ha hecho socio honorario y la otra noche me dieron una serenata de cornetín que parecía que tocaba el solista de "Els Fatxendas". No es broma, no. Hago mucha trópa, aquí. Esta mañana tomamos el "Picón" con un periodista parisiense de París, que le gusta l'Amer como aperitivo. Es corresponsal de "L'Aubade" y sabe un nido de todo lo que pasa en el Marrueco. Estuvo con los insurrectos y suerte que se había llevado un saco de taponés de gaseosa, que sino, caminaría axerrencado, como las chicas cuando salen de casa Verdura. Dice que si hubiera querido, le hubiesen dado por el saco no sé cuantos duros. Yo, en previsión, me he hecho hacer unos calzon-

cillos bien reforzados, por un si acaso. ¿Sabéis en qué se parece una chimenea a un niño caganero? En que la chimenea humea, y el niño ú mea u hace otra cosa peor. ¿Es verdad que lo de la Plaza de Cataluña va adelante? Xano, xano, lo haremos todo y aun acabaremos de hora.

Me han ofrecido ser corresponsal de guerra de "El Imparcial". Me ofrecen seis reales diarios cada día, escudilla y carne de olla, caliqueños a discreción y una plaza de sereno el día que vuelvan a mangonear los hidráulicos. Les he dicho que se pusieran tranquilos y se compraran una rotativa. ¿En qué se parecen las mujeres a las Indias? Se lo he preguntado a un manefa que vende tramusos en la Restinga y no lo sabe. Yo, lo único que sé, es que las Indias tienen Rhajas, pero no veo la analogía. Es muy negro y muy peludo y no estoy por broques. En cambio, os voy a decir otro. ¿En qué se parece una noche sin luna a una enfermedad de aquellas que si uno es chico se amaga de decirlo? En que la noche sin luna, oscura, y una enfermedad de esas os cura el médico si encierta. ¿El colmo de un carpintero? Constiparse con el aire de la sierra. Si os hace falta un padre pedazo para arreglar eso del conflicto teatral, mandad un recadito, que yo y Juanito Marsans, lo compondremos en un tres y no nada. ¡Hay que ver lo piezas que somos!

RUFASTA.

Rival de primera categoría de Armando Guerra.

NOTAS DE SOCIEDAD

Ha dado a luz un robusto niño la distinguida señora Alma Draba. Con tan plausible motivo, su primo, que por cierto se llama Emeterio y es de Torredembarra, ha sido objeto de muchas felicitaciones.

o o o

Anoche y para solemnizar el séptimo aniversario de su salida de Chirona, el acaudalado banquero Don Casto Mado obsequió a sus amistades con un suculento banquete. Al final varios invitados encontraron a faltar el reloj.

o o o

La señora Pepita, directora del afamado establecimiento de la Rambla de Santa Mónica, conocido entre la gente distinguida por "Can Baixas", dió anoche un concierto de flaviol por sus sobrinas, a fin de celebrar la inauguración de la temporada de invierno. Asistió numeroso público, representantes de la Prensa y un baranda que se dice Tonet y juega al chapó en un bar de la calle de Treinta. Los concurrentes salieron satisfechísimos y con la bolsa escorreguda.

o o o

En atenta circular nos participa Doña Juanita Boixons (a) la Paquets, haber presentado la dimisión de su cargo en casa de la María Luisa, estableciéndose por su exclusiva cuenta, a cuyo efecto tendrá mucho gusto en recibir a su numerosa y acreditada clientela todas las noches de las doce en adelante por la acera de la Rambla, subiendo a mano izquierda.

Dados los amplios conocimientos de la Paquets, no dudamos que obtendrá las mayores prosperidades en su negocio.

Boy y Vengo.

POCASUELTAS GARANTIZADAS

Gurri, que era dependiente de casa de don Juan Torra, saliendo de ver "La Garra" se fué a comprar una gorra.

o o o

Juan que estaba con la Pepa por encima de la ropa, evitando hacerle pupa, le iba tocando la popa.

o o o

Carlitos, el carpintero cola un día preparaba y su mujer, muy amable iba, y se la meneaba.

o o o

Carolina dió una nuez a su primo Luis Pescara (1) y este suplicó que por favor, se la cascara.

o o o

Diz que se muere de amor la bella Conchita Aldama, y el galeno dice que eso se cura en la cama.

o o o

A la fiesta de Malgrat fué el músico Pedro Vento y al volver, una muchacha le estropeó el instrumento.

LUIS DE PARETS

(1) No era el del helicóptero. (N. de la R.).

.....

SEMBLANZAS NUEVAS DE TRINCA

¿En qué se parecen los huevos — de gallina o de polla, como quieran — a los que van al campo del honor?

En que se batén.

¿Y una película sentimental a la calle del Mediodía?

En que está llena de lloros.

¿Y el censor (Q. D. G.) al tranvía de Tarrasa?

En que cruza Las Planas (cuando hay algo que no le resulta).

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 50, 1.º - Tel. 4656 A.

ATENSIÓ SURT ELS DIJOUS

LA GENT ORDENADA

A la redacció d'un periòdic barceloní quin nom callem perquè no diguin que som uns xafarders, hi passa un cas molt curiós. Hi ha un reporter, encarregat d'una important secció oficial, que fa la mar de temps s'ha declarat en vaga de ploma caiguda. Compareix un cop o dos per setmana, i ja no li veuen més el pel.

Com que l'amo, i el director, i l'administrador del periòdic en qüestió són bona gent, van pensar: "Es una crisi de mandra. Ja li passarà". I acordaren que, per torn, sis companys li farien la secció un dia a la setmana cada u.

El primer dia que, per casualitat, el redactor de referència anà al diari, es trobà la feina feta. En lloc d'averkonyir-se i, pensant que era una tonteria anar a treballar, havent-hi qui el substituïa, no hi va tornar fins a fi de mes, a cobrar el sou.

I el mes següent, l'home, fos per mandra, fos per vergonya, fos perquè no se'n recordés, no va anar ni a cobrar.

Però ja hem dit que en aquella casa són bons xicots.

En arribar el dia trenta ú, l'administrador va cridar a un dels reporters.

—Miri — li va dir—. Aquest vespre, pugi a cànn Fulano, que s'ha descuidat de venir a cobrar. I com que em sembla que això de la mandra va per llarg, així com vostès s'han combinat un torn setmanal per fer-li la feina, se n'hauran d'arreglar un altre de mensual per dur-li el sou...

Això, segons ens han contat, fa tres mesos que dura. El nostre Rufasta, rei de la mandra, en vista de lo bé que s'hi deu estar en aquella redacció, fa oposicions per entrar-hi...

UN MISERABLE

L'altra tarda, que varem anar al "Lion d'Or", la Susagna, aquella rossa que sembla una nineta d'en Fabiano, ens va donar una noticia sensacional: ja no es fa amb el comerciant de neumàtics — d'automòbil, eh?, no pensin malament — que la lluïa com si fos un goç de preu.

—Què t'ha passat? — li preguntarem—. Que et feia el salt?

—No, però és un miserable. Jo em creia una altra cosa d'ell.

—Tant poc té?

—Mira si té poc — digué la Susagna en tò de solemniat despreci—, que amb lo que em donava no em podia recrear amb el més petit gust...

EL BON PARTIT

Parlen, en un balneari de la costa, de cert estiuador que hi és fa vuit dies. Va comparèi-

xer un matí, sol, muntat en un magnífic automòbil, cercà hotel i s'hi quedà, sense que per ara semblí portar cap pressa per anar-se'n.

Encara que és jove, elegant i guapo com un actor de pel·lícula, no se sap que hagi fet cap conquesta, ni que tan sols l'hagi intentat. Es veu que el noi, més que res, hi ha anat a fer salut. I, precisament perquè no va a darrera de cap banyista, totes estàn bojes per ell.

—Es un xicot que està molt bé! — afirma una de les més aixerides—. Té dos autos, aquest que ha portat i un altre a Barcelona, una casa de cinc pisos al carrer de Provença i molt paper de l'Estat. No és com altres que tenen els diners col·locats en negocis que en quatre dies se'n van a passeig.

—Es a dir que té diners? — interrogà una altra banyista.

—Sí, noia, sí, i molt ben posats, que els té!

UN JOVE D'EMPENTA

El jove casat de nou va a cà'l retratista a cercar les probes de la fotografia que es va fer en sortir de la cerimònia nupcial. Com que el retratista és dels que treballen a consciència, ha fet dos clixés distints, per veure quin queda millor.

—Jo, jove — diu —, li aconsellaria aquest, que està més clar, encara que la seva senyora afecta un aire de preocupació que la perjudica un xic...

El jove casat de nou es posa a riure.

—Es clar que estava preocupada! — respon—. Vegi si no ho estaria vostè si sapigués que aquest vespre l'havien de donar... per la banda!

El retratista somriu i, al cap d'una estona, exclama:

—Es veu que vostè és un home de molta empenta, jové...

L'hortolà de Sant Boi

—Vetaquí lo que el meu germà sempre diu que és tan dur quan està sol amb la Carmeta.

LA DONA DE L'EMIGRANT

AIXO que els hi vaig a contar, és rigorosament autèntic i va ocórrer no fa gaires dies a la Central de Telèfons, situada al carrer d'Avinyó i regentada per una colla de xicotes d'aquelles de deixa'm encendre.

Era dia de loteria, i, com de costum, a la finestra del "cierre" hi havia una pila d'empleats d'administració dels diaris de la tarda que anaven a recollir els telefonemes enviats de Madrid amb els números premiats. Mentre arribaven els despatxos, els xicots feien amb les telefonistes tota la barrila que podien.

—A davant de casa — explicava un — ha ocorregut un cas molt curiós. Tinc una veïneta rossa, d'allò més bufona, que ha tingut un nen. I mirin quina coincidència, el seu marit va emigrar al Brasil fa dos anys.

—Bé, — va exclamar un altre, volent fer un xisto vell, — però s'escriuen sempre, veritat?

—Es clar que sí!

—Així — va interrompre llavors una de les telefonistes — ja sé qui és el pare de la criatura!

Tots els que feiem rotllo, que erem una pila, ens mirarem els uns als altres preguntant:

—Qui?

Llavors la noia va exclamar, rient com una bojeta:

—Qui volen que sigui? El carter!

Kon Keta.

JUST CASTIG

PER cas curiós, — començà a explicarnos la nostra amiga Llucieta, que abans d'anar-se'n a l'"Excelsior" ve a pendre cafè amb nosaltres al "Suiç" i a fer petar una estona la xerrada, — el que em va passar fa sis anys, amb la meva minyona i un tal Carlets, al que per cert no he tornat a veure i que, a mi m'agradava força.

Era l'època de la guerra i com que abundaven els quarts i, per consegüent, els "paganos", em permetia el luxe de tenir pretensions. Un dels que més m'anava a darrera, sense que jo em decidís a fer el tradicional viatge a Citera, era aquest Carlets que vos he dit. Alt, moreno, elegantot, jove i amb una cartera ben proveïda de bitllets de mil, constituïa un "miché" acceptable, però jo tenia llavors un vell libidinós que no m'escatimava cent duros i em resistia a fer-li el salt, perquè, además dels cent duros em feia uns dibuixos...! Ai! les cames se m'obren en pensar-hi!

—Es clar que jo no m'accontentava sols amb el vell, i que tenia un capritxet, un jugador de futbol, que em distreia i em mimava molt, perquè sino, crec inútil dir-vos que hauria caigut de seguida en els braços temptadors d'en Carlets. Em feia posar tant nerviosa el gueto amb les seves monades!

Un dubte que jo tenia era lo que no m'acabava de decidir a córrer l'aventura. Ja sabeu que en qüestió de mascles, sóc una dona molt exigent i que no m'accontento amb qualsevol cosa. Vaig voler sometre a n'en Carlets a una mena de prova, confiant tant difícil tasca a la meva minyona, la Carlota, una noieta rossa i menuda, però boniqueta i encisadora, que moltes nits m'havia fet passar estones senzillament delicioses... Ai, aquell gueto i aquella minyona!...

—Mira — li vaig dir, — voldria que passessis una nit amb en Carlets i em diguessis què tal es porta. El dia que ho conseguixi's, avisa'm, per a que jo sàpiga que tu no vindras a dormir a casa.

Pocs dies va necessitar la Carlota per fer la conquesta del xicot. Una nit, sortia jo del "Palace" quan la meva raspeta se'm va acostar i em va dir que a les onze, en Carlets l'aniria a cercar en auto per dur-la al "Xalet"...

I jo, tota satisfeta i esperant que l'endemà, la noia em daria les seves impressions, em vaig adormir tota sola al meu llit, entre somnis de dolçura...

A les dotze, quan em vaig llevar, la Carlota encara no havia tornat. "Si que s'ho han prè amb fúria", vaig pensar. Passaren les dues, les tres, les quatre, i a quarts de cinc em va comparèixer una amiga seva, la Maria, que venia a recollir la roba i els quarts de la meva raspa.

—M'haveu ben enredat. A mi m'havien dit que eres verge.

—Bé, segons per la banda que t'ho miris.

—Com! — vaig dir jo. — Perquè es despedeix així, tan de pressa, sense venir-me a veure, sense una explicació?

—Ja li contaré en confiança, sap? — em contestà la Maria. — Sembla que ahir a la nit, va conèixer a un xicot molt ric, un tal Carlets, m'ha dit, que se la va endur al "Xalet" i, "a la cuenta" li va agradar tant, que li posa un pis...

Tots varem esclatar a riure en sentir el final d'aquella història. La Llucieta ens mirava, amb els ulls encara encesos per la ràbia, al recordar la burla de què havia sigut objecte. Es passà la barra de carmí pels llavis i exclamà:

—Des de llavors, vaig pendre una determinació radical. Quan vull sapiguer si algun pretendent meu és fet a la mida dels meus desitjos, faig jo mateixa la prova, però li faig pagar vint duros, per si no em resultés...

K. Briola.

UNA GANGA

EN Burés, xicot molt simpàtic i bon amic meu, em va voler portar a una casa de compromís de Sant Gervasi, afirmant-me que ni als harems d'en Muley Yusseff es podia trobar cosa millor. Jo, no gaire convençut, el vaig seguir, perquè aquella tarda tenia molta calor i, a més, no sabia en què passar el temps fins a l'hora de sopar.

Un taxi, perquè nosaltres no ens privem de res, ens hi va portar. La mestressa, dona madura, però no obstant aprofitable, ens va rebre, abillada amb una bata blanca en la que es marcaven opulents arrodoniments que es mantenien fermes i temptadors, malgrat els anys.

—Avui sí que tinc una veritable ganga, — ens digué així que ens veié entrar. — Si vostè vol

—A mi, quan me coneixis el caràcter, em serviràs amb molt de gust.

—Això rai: ensenyi-me'l de seguida.

aprofitar-la, cregui que, per ésser la primera visita que fa a la casa, no se n'anirà descontent.

—I de què es tracta — vaig preguntar jo.

—Res menys, senyor, que d'una xicoteta que mai... entén? mai! ha fet res amb cap home!

—Caram! Si que és una cosa extraordinària!

—Ara, — continuà dient la regenta d'aquell magatzem de nines de carn — que, com és natural, el preu serà més elevat que ordinàriament. Però, ja que vostè ve amb el senyor, que és un bon amic de la casa, li deixaré per dues centes pessetes...

—Són molts diners! — em vaig creure en el dret d'observar.

—Es cert, és cert; però vostè ja es farà càrreg de què, essent la primera vegada té de valdre més quartos! Veurà, la segona vegada, ja no en podré demanar més que cinc duros...

En Burés, que fins allavors no havia dit un mot, va interrompre la nostra conversa:

—Es a dir — va preguntar, — que la primera vegada, quaranta duros, i les demés, cinc?

—Naturalment!

—Doncs, si li sembla, farem una cosa: anirem a donar una volta i tornarem. Si entre tant ha vingut algun senyor i li ha convingut aquesta ganga, llavors, la tastarem nosaltres. Ens costarà només cinc naps i, de pas, ens trobarem part de la feina feta...

Rosc Kitlla.

EL FLORONCO

LA Roseta, gentil dependenta d'una coneguda botiga d'articles de viatge, va comparèixer l'altre dia tota espantada a cà'l metge.

—Ai! I queestic preocupada, senyor doctor! — li digué. — M'ha sortit un floronco que em fa patir molt! Oh! I el tinc en un lloc que...

—Que no la deixa seure, veritat? "Bueno"... Ja ho arreglarem. Li adormirem la part afectada i d'un cop de bisturi, quedarà tot llest.

—I se'm veurà molt, després?

El metge va somriure.

—Això, senyoreta, — respongué — dependrà únicament de vostè...

Cal aclarir, en honor de la Roseta, que ella no tenia mals vicis, però no sabem què rediable li devia fer el metge en tenir-la adormida i veure-li allò tan bufonet, que des de que li van fer l'operació, cada dia ensenya als seus amics la cicatriu del floronco, i és clar, els altres aprofiten el viatge.

Kar Trons.

Baix... baixet...

Comes a una ingènia

La senyora Angeleta estava que no hi veia de cap ull. I que en tenia de ma esquerra! Res: que el seu marit — un àngel de Déu — feia uns quants mesos que havia perdut la xaveta, i s'havia enredat amb una d'aquestes barjaules que amb l'excusa del cuplet van ensenyant l'esquer per els tablados del Paral·lel per veure si pesquen algun llobarro.

—Cregui, senyora Laiocàdia, que són unes males pusses i que pobre del calet que s'hi embolica, perquè hi deixa la pell i els ossos i la vergonya i el "decoro".

—No me'n parli, senyora Angeleta, no me'n parli, que ja en guardo una bona creu jo, d'una d'aquestes gandules, que més valdria que anessin a fregar rajoles que guanyar-se la vida ensenyant la... Ai, Déu me perdó; perquè en pensar-hi, la llengua se'm desboca com un cavall sense fieno!

—Vostè també?

—Cert com aquesta llum! Sis cents duros de la Caixa d'Oros, se m'hi va gastar en Ramonet amb una d'aquestes... figasses!... Ai, dispensi, però no puc fer-hi més: cada vegada que em ve al pensament, després haig de confessar-me'n i em costa un reguitzell d'Avamaries.

—Doncs jo, he trobat remei per aquesta malura.

—De debò?

—Cregu'm: oli en un llum. El beneit de casa s'havia envescat com un ensa amb una cupletista de tres al quarto, i me l'havia fet tornar mig tarumba. Però, a mi no hi ha qui me la faci, que no me la pagui. Quan me'n vareig adonar, un ciri a Sant Pancràs, que és el Sant de la meua devoció, i... una minyona així!

—Com?

—Així! Amb una bona pitrera, i unes cuixes ben fortes, i unes anques de vedella prenyada, que donen bò de pecigar-les, i allà me'l té tot el sant dia que no es recorda de la clupetista ni de on és el "Paralelo".

—Veigi què tal! Mai se m'hauria acudit!

—Això sí, me'n faig deu duros de la Ramoneta, però me'l treballa be, cregui. A les nits em fa passar unes engúnies! Sembla que s'hagi fet posar ànima de ferro a totes les pessets! Mai ne té prou! Quin home!

—Ah, però, així la Ramoneta, no...?

—I ara, senyora Laiocàdia! La minyona és una noia decent que me'l fa posar com un burro i després, jo... si, miri... haig de fer de somera...

A la senyora Leocàdia, els ulls li començaven a fer pampallugues, i escoltava a la seva amiga amb la mateixa delectació que si se li desfes un mantecau a la boca.

—Cregui que allò és la sucursal del paraissu. De vegades des de algú recó els estic contemplant com ell s'hi abraona i l'engrapa per darrera i fica ma per aquí, i per allà, i li alça les faldilles, i ella es defensa, i ell hi torna i, quan ja me'l té fet un acci-homu, se li esmuny de les mans com una llagasta i sort que jo com aquell que fa la migdiada ja l'espero mig recolzada al caire del llit, que si no, algun dia faria un estropici amb el municipal del cantó si el deixava sortir de casa sense calmar-li un xic els nervis.

—Sap, senyora Angeleta que noto que fa una xafagor terrible, avui?

—Ai, no me'n parli, senyora Laiocàdia, que tota jo estic que semblo un tortell del "Forn de San Jaume", cregui.

—Res, la felicito i que per molts anys... pugui anar fent de somera.

—S'ha de patir, filla, s'ha de patir.

I la senyora Leocàdia en enfocar la Llibreteria, va haver d'agafar-se dos o tres voltes als cancells de les botigues perquè semblava talment que fes més baixada que mai, i les cames li trontollaven totes.

**

Quan dos mesos després es varen tornar a trobar les dues amigues amb prou feines gosaven a mirar-se.

—I doncs, senyora Angeleta, fa bondat el seu cap vert?

—No me'n parli, no me'n parli, perquè estic desesperada! Aquella truja de la Ramoneta...

—Ai, verge santíssima!

—Si miri, que tant ell com jo, estem en mans de metge i carregats de potingues.

—Encara, menys mal!...

—Troba que és poc?

—Pitjor m'ha passat a mi, que el marit m'ha fugit amb la Vicenta, una mula traginera que li vàreig llogar i no sé on són ni on paren!...

Laura Brunet

UN HOME POC CORRECTE

CERTA dama barcelonina quin nom no afegiria cap interès a n'aquesta verídica història, va acceptar la invitació d'un jove pintor per anar-lo a visitar al seu taller, on l'artista volia ensenyar-li, segons deia, una pila de coses interessants. La dama, encara que coneixia molt bé les intencions del pintor, que era força simpàtic i elegant, no dubtà que aquest es portaria com un correcte cavaller i que portaria les coses amb la deguda tàctica...

El taller en qüestió estava situat al final del carrer de Floridablanca. La dama tingué de pujar cinc pisos, sense comptar l'entressol, el principal i el pis de la portera. A ben segur que ell la estaria esperant amb impaciència...

Per fi, es trobà davant la porta del "picadero". "Estudi de pintor" anunciava un rètol clavat a damunt d'un timbre. La senyora trucà, s'obrí la reixeta i aparegué en el mirador la cara del deixeble d'en Fortuny

—Ah! Es vostè! Passi, passi...

Obrí la porta i la dama va haver de tapar-se els ulls amb el vano, que era bastant transparent per poder seguir mirant.

—Però, jove — exclamà la dona vermella com una magrana —, vostè creu que això està bé? Sortir-me a obrir amb pijama i encara overt? Li sembla si així es pot rebre a ningú, i menys a una dama?

—Veurà, respongué el pintor, és que jo, no sortia per rebre, sinó per donar...

Tit Hella.

LA MINYONA GUENYA

EN Guasc havia arribat aquell matí a un poble de mala mort de la Costa de Ponent.

Viatjava roba blanca i per allà no es feia gran negoci. Va fer unes quantes visites al matí i, veient que no hi havia res a fer, se'n tornà a la fonda a quarts d'una i demanà dinar.

Una raspa guenya i mal carada el va servir. El menjar no tenia res de particular i, malgrat això, quan va preguntar el que valia, la minyona li digué que sis pessetes.

—Tingui! feu en Guasc, donant-li dos duros.

La noia li tornà una moneda de dues pessetes i se n'anà sense dir rer.

En Guasc, que no estava perquè li prenguessin el pel, s'alçà i es dirigí al mostrador.

—Escolti! — digué a l'amo —. A n'aquella noia, per pagar-li sis pessetes que valia el dinar, li he donat dos duros, i m'ha tornat no més una peça de vuit rals.

—No se n'estranyi, respongué el fondista. La pobra xicota, com que és guenya, veu les coses dobles, i s'haurà pensat que li dava dues peces de vuit rals en lloc d'una...

El nostre viatjant va donar mitja volta i se'n anà cap al seu quarto a descansar una mica. El seu llit no estava fet. Va sortir al corredor a demanar que li arreglessin i es trobà amb la mestressa, una jamona a qui, pel que veié de seguida

—Qui és aquell que mira amb tanta insistència?
—El meu mestre. Es un gran atleta. Aquella contracció del Trapecí, me la va ensenyar ell.
—No estic per contraccions, noia: m'agrada més la postura de l'àngel que em va ensenyar el meu.

en Guasc, li agradava més jeure de panxa enlaira que treballar. I com que encara estava bé, i un dia és un dia, i la dona deia que no tenia ganes de fer el llit, ell li va proposar acabar-lo de desfer, cosa que ella acceptà sense discussions.

Volgué la sort que la minyona passés per davant del quarto i, per la porta, que estava entreverta, els veíes. Furiosa de que en Guasc hagués anat a contar a l'amo lo dels vuit rals, va córrer al mostrador i explicà a n'aquest lo que havia vist.

L'home va pujar precipitadament cap al quarto d'en Guasc, però, la parella havia olorat quelcom i havia guillat.

Fins al vespre, el fondista no pogué trobar al nostre viatjant.

—Escolti — li digué —, vostè aquesta tarda me l'ha fregit amb la meua dona. No ho negui... Aquí a casa, en aquest moment, no hi ha cap més viatjant que vostè, ni cap més dona que la meua. La minyona va passar per davant del quarto de vostè i els va veure...

En Guasc sotnrigué com un conillet:

—Vostè s'equivoca. És que la minyona, pobreta, sap? és guenya, i tot ho veu doble. En lloc d'una persona damunt del llit, en devia veure dues...

Kar Trons.

UN NEGOCI DIFICIL

QUAN el servei d'enterraments estava municipalitzat, els senyors de la U. E. P. F. deien que hi perdien calers, però, va acabar-se el monopoli i cada dia sorgeixen noves empreses, disposades a fer-se la competència.

—No es pensi, no, em deia l'altre dia el regent de la "Empresa de Pompas Fúnebres "La Tut-an-Kamen", que el negoci no és tan bonic com sembla. Veurà: hi han moltes despeses, la contribució és cara, la fiança bastant elevada, t'has d'anunciar en els diaris... I, lo pitjor és que, quan consegueixes agafar un client, per bé que el tractis, saps que no ha de tornar mai més!

Bur Letta.

ANANT D'EXCURSIO

LA Quima i l'Andreuet anaven d'excursió amb una colla de veïns de la escala i, com que eren promesos i s'estimaven molt, van procurar allunyar-se dels seus companys a fi de poguer fer de les seves.

Ella, per engrescar-lo més, es resistia a certes concessions i fugia, agafant caminets intrincats i fent tornar boig a l'Andreuet per trobar-la.

—Mira, digué l'Andreuet un cop que va poguer-la agafar per la cintura: si segueixes així, per càstig, quan serem al cim de la muntanya et faré un petó al front, davant de tots.

La Quima es va posar a riure i amb aplom, respongué al seu promès:

—Més m'estimo que me'l facis aquí baix. I la gatamaula, abaixà els ulls tota vergonyosa, mentre l'Andreuet, obediènt com un gosset, no s'ho va fer dir dues vegades.

Ros Quilla.

EL CINTURO DE CASTEDAT

ERA la festa major del poble de Rocafreda i tot anava enrenou. Aquell any hi havia tres envelats i havien sigut llogades les orquestres de més nomenada.

L'únic que no participava de la alegria general, era en Roc, el pare de la Cisqueta, la noia més bonica i més alegre de Rocafreda. L'home estava espantat i amb raó, perquè la seva filla era un cap verd i era molt possible que aquells dies, aprofitant la aglomeració i la disbauxa generals, en fés alguna de crespà.

Rumiant, rumiant, a n'en Roc se li va ocórrer una idea genial. Se n'anà a cà'l llauner i li va fer construir un aparell bastant semblant als antics cinturons de castedat, sense voler-li dir per a què servia. Com que li va oferir cinc duros si li feta bé i de pressa, l'honorat industrial no va voler sapiguer res més i va fabricar una veritable obra d'art, amb el seu pany i clau corresponent.

L'endemà era el primer dia de festa major i la Cisqueta va voler anar al ball.

—Mira — li digué son pare, — jo no estic per romanços, que tu ets molt eixelebrada; pel poble

córren xicots de fora i Déu nos en guard d'un ja està fet. Si vols sortir, ha d'ésser amb la condició de què et deixis posar aquest aparell que he fet construir per tu...

La noia no tingué altre remei que conformar-s'hi i se n'anà cap a l'envelat, sino contenta, al menys resignada amb la seva sort.

L'endemà, en Roc, que se les donava de viu, no pogué per menys que anar a revelar el seu secret al llauner.

—Sabeu per què havia de servir aquell aparell que vos vaig fer fer? Doncs, per protegir la virtut de la meua filla, no fos cosa que n'hi passés alguna. Li vaig posar, el vaig tancar amb clau, i aquesta si que no la deixo anar fins passades les festes...

En sentir allò, el llauner es va tornar groc com la cera.

—Què teniu — li digué en Roc.

—Que hem fet un pa com unes hòsties!

—Per què?

—Per què ara m'explico el motiu pel qual vaig vendre ahir a la nit a quatre o cinc sarauistes altres tantes claus per obrir llaunès de sardines!

F. Orrolla.

—Escolta, maca, que ja no hi ha aquell pastor jove que l'any passat sempre s'estava per aquí?

—No, sinyora. La mare no el deixa venir, perquè diu que s'aprima massa, enraonant amb les sinyores.

LA PLAÇA FORTA

EN Farrés, escriptor especialitzat en assumptes d'estratègia, es va casar. El fet d'estudiar si la defensa de les costes angleses és més fàcil que la conquesta de la Pensilvània, no té res que veure amb el cor, i en Farrés estava enamorat perdudament d'una modisteta que es deia Lluisa i era alegre com un pardalet, tan alegre, que molts dels xicots que havia tingut conservaven d'ella records evidents de la seva alegria.

Arribà per fi el dia del casament, i en Farrés es creia l'home més feliç de la terra. Però, quan vingué l'hora del "Per fi sois!" l'homa, que no era dels que es deixen donar gat per llebre, posà una cara de pomes agres que no passà desapercebuda per la seva muller.

—Què tens, reiet? Què et passa? digué, un xic preocupada, la Lluisa.

—Res. Que aquest cop, el meu talent d'estratèga m'ha fallat. Em creia entrar en una plaça forta i m'ha resultat una ciutat oberta.

Ras Ketta.

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS

En aquesta ocasió hi publicarem tots els CONTES que se'ns envien propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que algun dignes d'ésser coneguts pels habituals lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premlarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

UNA SOSPITA

La vida cara té conseqüències terribles per tothom, però quasi més pels que viuen de renda que pels que treballen.

Així pensa, al menys, el matrimoni Pons, format pel senyor Francesc, que ja passa dels cinquanta, i la senyora Magdalena, que en té quasi tants com el seu marit.

Els abans de la guerra, amb el capitalet que el senyor Francesc havia guanyat de jove, fabricant taps de suro, vivien, molt tranquils, però ara que va tot tan car, han de privar-se de molts requisits per passar amb lo que els hi donen els cuponets que van a tallar cada trimestre a cà l'Arnús.

Per acabar-ho d'arreglar, els van treure del pis on vivien, que els costava deu duros, i ara n'han hagut de llogar un de vint i cinc.

Com que els comptes no sortien, el senyor Francesc i la senyora Magdalena van decidir rellogar una habitació. Posaren un anunci a "La Vanguardia" i, l'endemà, va presentar-se una xicota, molt elegant, que va dir-los-hi que es quedava amb el quarto si li posaven per nou duros, en lloc de deu que en volien.

Una noia sola, que no donarà cap molèstia, sempre valdrà més que un home, que cada nit sortiria i ens daria massa murga, va pensar el matrimoni. I van dir que sí.

L'endemà, la senyoreta va portar el seu equipatge. Un bagul, una maleta i dos o tres paquets. Va entafurar-ho tot al quarto i després va dir a la senyora Magdalena:

Portaran un recado per mi de cà'n Sangrà. Ja farà el favor de recollir-lo, oi?

—Ja ho crec! Estigui tranquila!

En efecte, al migdia comparegué un home amb un bulto, embolicat amb papers, que varen deixar al rebedor. Què serà? Què no serà? La curiositat temptà a la senyora Magdalena que no pogué per menys que desfer un xic el bulto, a veure que contenia...

Un crit de sorpresa se li va escapar de la gola. Era un artefacte de porcelana, de forma de guitarras sense mànec i amb quatre potes...

—Tu! Francesc!, cridà la senyora Magdalena. Mira què han dut per aquesta noia!

El senyor Francesc examinà l'artefacte i, després, tot preocupat, va dir a la seva dona:

—Vols jugar-te que hem llogat el quarto a una noia de la vida?

Kar Trons

ELS MALS COSTUMS

PELS concerts del Paralel hi corre un senyor, quin nom callarem perquè havia pres lliçons de boxeig, que es passa tarda i nit pel foier i per les llotges fent gasto de xampanya i gasto d'una altra cosa que no direm per prudència, però que vostès endevinaràn de seguida.

Com que no escatima una consumació ni un regalet d'un parell de mitges, les noies estan molt per ell, i més ho estarien si no li tinguesin por, per la mala fama que té. En efecte, moltes xicotes que l'han conegut íntimament afirmen que té unes aficions gens recomanables, i que s'estima més un terrat, per lleig que sigui, que el jardí més frondós...

No fa gaires dies, després d'haver sopat copiosament amb una cupletista de la primera part que encara no està gaire acostumada a alternar, li proposà una escapada al "Xalet". La noia s'hi resistí, cercant cinquanta mil pretextes, però ell, que estava disposat a no mirar deu duros, insistia.

—Escolta, digué per fi la noia, jo ja vindria amb tu, però tinc por. M'han dit que tu tens unes aficions més lletges!...

—Ja veuràs, respongué l'home, en això, no t'hi puc fer res. Cadascú se les enfila per allà on millor li sembla...

Bit Lleta

...

EL TRANVIARI AVORRIT

UN amic nostre, tranviari per més senyes, ens contava l'altre dia que cada cop que fa festa es dedica a córrer tots els llocs d'honorat esbarjo de Barcelona, des de els democràtics establiments del carrer de Santa Madrona, on la tarifa son vuit rals, fins als caus amagadets de Sant Gervasi i de la Bonanova on una conferència — sense pròrroga — amb una menor, costa deu naps...

La dèria del nostre tranviari no és gaire explicable, puig l'home és casat i la seva dona té un tiparro que ja el voldrien moltes noies que passen per belleses. L'altra nit, que vingué al cafè i ens explicà una de les seves nombroses aventures, no varem poguer per menys que dir-li:

—Però, home! Com és possible que vagis sempre a darrera les dones, tenint la teva, que es una xicota espantant?

—Veureu, va respondre, és per variar. Si sapiguessiu lo avorrit que resulta viatjar sempre per la mateixa línia!

F. Orrolla

...

LA CONQUISTA

FERIA molt temps que en Coll, pintor de retrats, anava a darrera d'aquella dona. Li agradava molt i amb això, demostrava tenir molt de gust. L'empaitava a tot arreu, al teatre, al cine, als tès de moda, a les Exposicions. Per fi, després de molt temps, va conseguir que la femella en qüestió, que per més senyes era casada, consentís en posar davant d'ell per a que li fés el retrat.

L'alegria d'en Coll no va tenir límits.

Corrents s'en va anar cap al "Lion d'Or", on tenia la seva penya, i el temps li mancà per comunicar als seus amics i companys lo bé que anava l'assumpte.

—Això és "granota fica't al cove" deia en el paroxisme de l'entusiasme.

Tots el felicitaren, perquè es tractava d'una dona de la que no se'n coneixia el més lleuger "flirt" ni la més insignificant aventura. En Coll, més satisfet que si hagués guanyat un primer premi se n'anà cap a casa seva, dient que volia estudiar-se bé el plan per a poguer acabar aquella conquesta que tan bé se li presentava.

Passà el temps i mai més ningú li va sentir parlar de la dona en qüestió. La majoria dels amics, pensaren que aquell silenci no era més que la conseqüència d'una caballerisca discreció, molt explicable en un cas d'aquesta naturalesa.

A l'inaugurar-se la Exposició de retrats de la Sala X, en Coll hi envià el de la senyora, que donà lloc a molts comentaris entre la gent del seu art.

—Es a dir, preguntava una tarda un caricaturista a un amic seu que l'havia portat a veure l'Exposició, que en Coll, amb aquesta dona...?

—No et facis il·lusions, respongué l'interpel·lat. Se la va pintar.

Bur Letta

•

LA NOIA ROMANTICA

que n'estava, de content, amb la seva Conxita en Salvador! Havia trobat el seu ideal. Una xicota romàntica, sentimental, plena d'il·lusions i de poesia! Allò sí que era una criatura espiritual! Cada dia li escrivia versos, que ella llegia amb una alegria ingènua que trabalsava el cervell del xicot.

Un diumenge al matí, en Salvador la portà als banys. La Conxita, després de sortir de l'aigua va voler estar-se una estona a la sorra i el sol se li ficà al cap. A la tarda, va tenir-se de quedar al llit. El noi no es va moure del seu costat durant els tres dies que es va trobar malament.

El primer dia que es va alçar, encara un xic flaca de cames, la Conxita mormolà:

—Ai, Salvadoret, i quines ganes tinc de que vingui la Primavera!

—Enyores el perfum encisador de les roses, veritat?

I la romàntica criatura, tancant els ulls en un èxtasi de nena enjogassada sospirà:

—Les roses, no... Els pèsols, que m'agraden molt...

Fi Blada

...

UNA DONA RAONABLE

NINGU s'explica perquè la Roseta consent al seu marit la seva vida de disbauxa. En efecte: de tothom és sapigut que aquest té una querida, que li costa bastants quarts, i que moltes nits deixa sola a casa seva a la muller per anar-se'n amb aquella...

Les amigues de la Roseta li diuen sempre, però ella respon invariablement que està resignada amb la seva sort i que, malgrat la seva conducta reprochable, s'estima massa al seu marit per renyar-lo i donar-li un disgust...

La Carme, la íntima de la Roseta, que la coneix de mol petita, és decidí l'altre dia a dir-li:

—Vaja, noia! No tens vergonya si segueixes consentint que el teu marit continui així! És intolerable! Si tu no li dius, li diré jo!

Fou llavors que la Roseta es decidí a fer la confessió:

—No li diguis res, Carme, que jo soc molt amiga de la seva querida i mercès a ella gaudeixo de la llibertat més complerta. Si alguna nit volem anar al teatre o al "Turó" amb el cosinet Enric, telefono a ella, que faci quedar a sopar a casa seva al meu marit, i tots contents!

B. Oranço

Conte premiats del numero passat

EL BON ADMINISTRADOR

L'HONRAT PROPIETARI

VEUEN? — començà dient el senyor Rosès, mentre acabava de xarrupar la seva copa de conyac. — Tothom clama contra els propietaris, i jo acabo de abaixar el lloguer d'una propietat meva, força atractiva, i això, encara, sense que m'ho hagi demanat el llogater!

—Caram!—responguerem a chor tots els companys de taula del senyor Rosès. — Si que és curiós! Deu haver-hi entremig quelcom que ignorem..

—Evidentment — respongué llavors aquell. — Hi ha una petita qüestió d'amor propi, que ara els hi explicaré..

Es va reparar en el seu seient de mètula, encengué un cigar i començà a explicar-se així:

—Es tracta de la Esperanceta, la meva amiga. Vostès no ignoren que jo em permeto el luxe de tenir una xicoteta que em distregui, no més que em distregui, perquè jo no estic ja per gaires bromes. A la meva amiga, com que li dono molt poca feina, tampoc la remunero esplèndidament. Li deixo franca la torre que tinc a la Bonanova. Vaig fer-li un contracte llogant-li per quaranta duros al mes, perquè soc un home molt meticulós i les coses m'agrada fer-les bé, i cada dia ú, li dono el rebut firmat, i tan contenta.

—Es un sistema original de tenir "querida"! —va interrompre l'Armengol, viatjant de cuiros i habitua de tots els centres amorosos de Barcelona.

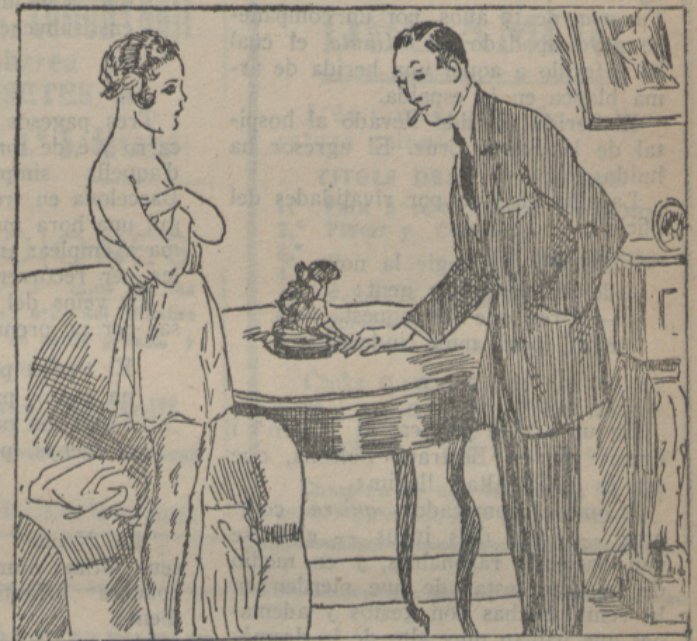
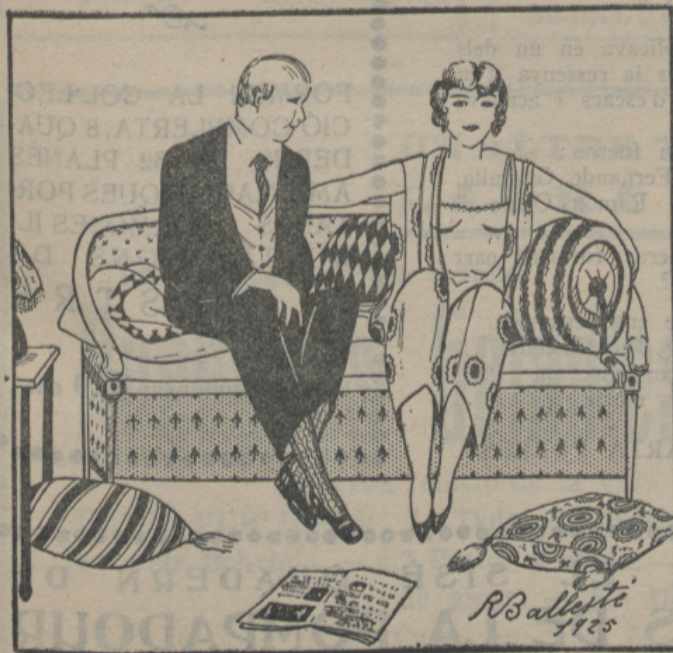
—Jo acostumava a dormir amb ella dos cops a la setmana. Venia a resultar-me, doncs, cada sessió, a uns cinc duros. Era baratet. Però, l'altre

dia, no em vaig trobar gens bé i quan el metge em vingué a veure, em va dir que jo, més d'un cop cada vuit dies, no era convenient que sacrificués a Venus..

—Un cop cada vuit dies? — vaig preguntar jo.— Si que estic ben guarnit!

—Què hi farem! Paciència! continuà dient el senyor Rosès. — Jo, llavors vaig començar a rumiar: "Cada sessió de grimègia amb l'Esperança et costarà deu duros! Això és una primada!" I he tingut una idea, per a que el meu amor propi no en pateixi: rebaixar-li el lloguer de la casa. Ara hem fet un nou contracte a raó de vint duros mesals. Així, les nits d'amor amb la meva "querida" tornaran a sortir-me a cinc naps..

R. E. Tallet.

—Mira, noia, és inútil: com que tu ets tan exigent, o dius al gueto que m'ha d'ajudar ell, o que em subvencioni amb un frasco diari de EROTYL.

Erotyl: és el producte magne per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

—Ho he preguntat a la mama i m'ha dit que ella vindrà a parlar amb vostè.

—Està bé: si la mama vé, que vingui.

De "La Vanguardia":

"Dinero. Cada mil ptas. dan al mes 10 duros. Aprovechen estas combinaciones hoy que todo va al revés".

Que tot va avui al revés
és una vritat palmaria,
prò no s'acostuma a dir
a la *sesuda* "Vanguardia".

o o o

De *idem de idem*:

"En la calle de Peracamps, ha sido agredido Juan Chale Cámara (a) *La Canaria*, de 19 años, por un compañero suyo apodado *La Minuto*, el cual ha inferido a aquél una herida de arma blanca en la espalda.

El herido ha sido llevado al hospital de la Santa Cruz. El agresor ha huido.

La riña ha sido por rivalidades del *oficio*".

Després de llegir la nova
devien pensar la gent:
—Mireu que són aquests nois,
molt, però molt, *indecents*.

o o o

En un article publicat al "Ciero" i firmat per en Bertrams Solsona, que ara és a Gibraltar, llegim:

"Como el comprador *quiera* comprar — parla dels jueus — ellos se van haciendo razonables, y en medio de unas protestas de que pierden en la venta, hechas con gestos y ademanes que hablan muy alto de la dramática y oratoria de la misteriosa Judía.

La *judía* misteriosa
deurà ésser, per lo que es veu,
i diu en Bertrams Solsona,
la senyora del jueu.

o o o

"Las Noticias", en parlar de les festes de carrer de la barriada de Gràcia, deia:

"En la calle de Vich, continuaron

también los festejos con gran animación.

Por la mañana se celebró la clásica llegado del "Nandu", número que divirtió a los pequeños y también a las personas mayores".

Ja ho veuen: tan jove, i eí Nandu, per mitjà d'un periòdic tan seriós com és el rotatiu d'en Roldós, ja queda convertit en clàssic, igual que en Bernat Metge.

Al pas que portem, és fàcil
dada nostra orientació,
que si un dia es lleva alegre
ens subvencioni en Cambó.

o o o

Tres pagesos de Gavà, tirant d'un carro plé de tomàtecs, han vingut des d'aquella simpàtica població fins a Barcelona en tres hores i mitja, o sigui *una hora menys de la que acostuma* a emplear un carro amb dues mules per recórrer aital distància.

Els veïns del Prat els volen proposar per un premi d'atletisme.

El trofeu podria ésser
un carro, pràctic i gran,
i així els pagesos tindrien
al menys, per anar tirant.

o o o

"La Noche" publicava en un dels seus últims números la ressenya d'un concurs infantil d'escacs i acabava dient:

"Los que jugaron fueron:
Virtudes Martí, Fernando Grafulla,
Armando Oliveros, Ramón Orero..."
I ara!
L'Armando Oliveros formant part
d'un grup de nens?

I nosaltres que ens pensavem
que el company d'en Castellví,
era al menys contemporani
de l'*Avi* que va morir.

L'AFARTA POBRES

UAB

Universitat Autònoma de Barcelona

?

VOLEU CONEIXER A LA
LAURA BRUNET?

~

VOLEU SABER QUI ÉS
I FINS ON ARRIBA AMB
LA SEVA MÀGICA PLO-
MA AQUESTA ESCRIP-
TORA AUDAÇ I ENIGMÀ-
TICA QUE HA REVOLU-
CIONAT LA LITERATURA
G A L A N T ?

COMPREU LA SEVA
DARRERA PRODUCCIÓ

AVENTURAS GALANTES
DE PIGAUT LEBRUN

I FRUIREU LES DELITO-
SES BELLESES DEL LLI-
BRE MÉS SUBJUGADOR
DINTRE DEL GÈNERE

~

FORMEN LA COL·LEC-
CIÓ COMPLERTA, 8 QUA-
DERS DE 32 PLANES
AMB MAGNÍFIQUES POR-
TADES I FORMOSSES IL-
LUSTRACIONS DE
A. MESTRE

Preu del quadern: 30 cts.

S'HA POSAT A LA VENDA EL SISÈ QUADERN DE
AVENTURAS GALANTES DE LA POMPADOUR

Deliciosament explicades per la LAURA BRUNET

Un quadern 30 cèntims

Il·lustracions de A. MESTRE

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
Ascensor

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
Al costat del Teatre Circo Barcelonés

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telèfon privat
Ventiladors elèctrics a les dues cases. Habitacions a 5 psetes

"LA MASCOTA"
PRIMERA Y ÚNICA CASA
EN GOMAS HIGIÉNICAS
ES LA MEJOR SURTIDA
MATA LADILLAS EN POLVO. PTAS. 050 CADA
1. SAN RAMÓN, 1.
BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES:

LA NOVELA FRÍVOLA

Magnífiques ilustracions fotogràfiques

EL CUPIDO

Carrer de Sant Pau, 110
GOMES HIGIÉNIQUES

Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

LA MUNDIAL
MARCA REGISTRADA

No val a badar...!
Passeu per LA MUNDIAL abans d'entrar al bany! Aquiriu un salvavidas per no anar a fons: Lavatges per a sempre del bany. Cass de curació pels que ensopengen. Polvos per matar les cabres de gotse potes.

CABRES! Si en teniu i voleu que fugin esverades com si velessin el llop, compreu la Lotión Ladill que la trobareu per **DOS PESSETES** al Carrer de l'Unió, n.º 5. Faragall

LAURA BRUNET

EL TALISMAN DEL AMOR

L'èxit mes gran de la literatura galant.

TITOLS DELS QUADERNS:

- 1.º Para hacerse amar con locura.
- 2.º Placer y Castidad.
- 3.º A star rápidamente.
- 4.º ada.
- 5.º Felicidad conyugal.
- 6.º Soledades.
- 7.º Más allá del amor.

Cada quadern és un tema complet, independent dels altres

30 cèntims

Compreu-ne un. Els altres ja vos espavillareu de pressa per obtenir-los.

SARNA (RONYA)

cura en deu minuts amb el

ULF RETO CABALLERO

botle de l'Assalt, 86 i centres específics. **BARCELONA**

PURGACIONES

uretritis y toda las afecciones de las vias génito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisoff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

UN ALTRE TRIOMF DE LA LAURA BRUNET

Demaneu cada dijous el follet

Aventuras Galantes de Pigault-Lebrún

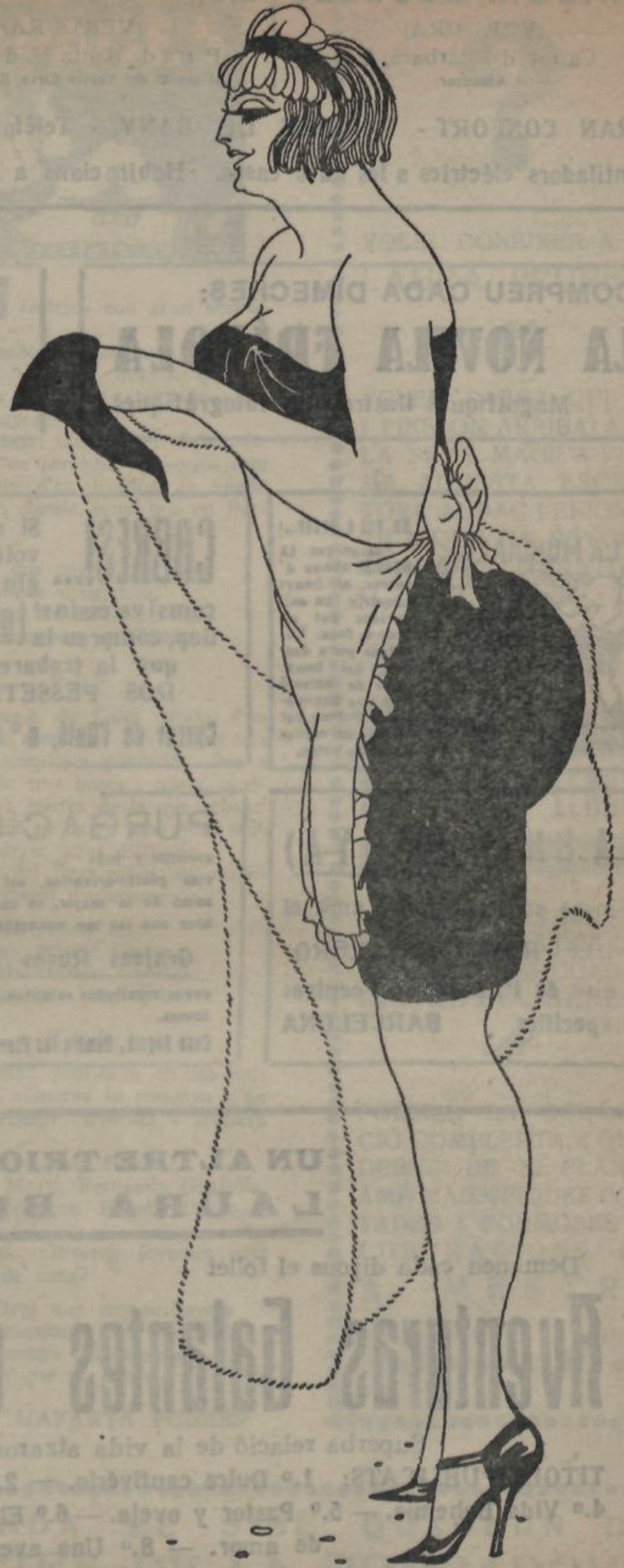
Superba relació de la vida atzarosa d'aquest gran amorós

TITOLS PUBLICATS: 1.º Dulce cautiverio. — 2.º El buen ladrón. — 3.º La blonda Esthér
4.º Vida Bohemia. — 5.º Pastor y oveja. — 6.º El argumento de un drama. — 7.º Locora de amor. — 8.º Una aventura de guerra
Cada quadern és un episodi complet

Il·lustracions de MESTRE

Preu: 30 cts.

Surt els dijous

—Que ja està llest, senyoret?

—Sí, però com que avui fa molta calor, em sembla que després d'eixugar-me, hi torna'em.

TONET
sitjos. 25.
Il·lustrador: 30 etc.